

„Minél rosszabb, annál jobb” – a Tisza Párt lebukott

2025 április 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az, aki a saját hazája romlásában látja a politikai felemelkedés esélyét, nem képviseli az embereket, csupán kihasználja ?ket.

Nehéz lenne félreérteni Kollár Kinga szavait, amelyek az Európai Parlamentben hangzottak el: „Minél rosszabb Magyarországnak, annál jobb a Tisza Pártnak.” Ez a mondat tökéletesen összefoglalja azt a politikai logikát, amely már régóta sejthető volt: a Tisza Párt nem az ország építésében érdekelt, hanem a kormány gyengítésében – bármilyen áron, bármilyen következményekkel. Ez a módszer ráadásul nem ismeretlen, Lengyelországban ugyanezt láttuk, Magyar Péter Donald Tusk eszközét másolja. Nézzük a részleteket!

A Kollár Kinga és a Tisza Párt által felfestett hozzáállás különösen veszélyes abban a helyzetben, amikor Magyarország éppen küzd az elhúzódó orosz–ukrán konfliktus, a globális energiaválság, valamint az Európai Unióval folytatott elhúzódó forrásviták kihívásaival. Ahelyett, hogy a magyar érdekeket képviselnék Brüsszelben, a Tisza Párt képviselői, úgy ténik, inkább annak örülnek, ha nem jutnak el hozzánk például a helyreállítási alapból származó források – például a kórházfelújításokra szánt milliárdok.

Mint azt az egészségügyi államtitkár, Takács Péter elmondta, több tucat kórház és rendelőintézet felújítását állította meg a Tisza Párt és Brüsszel alkuja. Ennek következtében ötven magyar kórház felújítását blokkolja az Európai Unió, hiszen harminchét kórház ötven telephelyén kerülne sor felújításra, illetve új épületek építésére, ezen túl pedig harminchárom mentőállomást építenének vagy újítanának fel, az ehhez szükséges források azonban politikai okokból nem érkeztek meg az Európai Uniótól.

Ami különösen arcpirító, hogy tavaly nyáron Magyar Péterék pont azokat a magyar kórházakat járták körbe és azokból csinált politikai cirkuszt, amelyeket az uniós helyreállítási és ellenállóképességi eszköz projekt keretében újítanának fel. Magyarul Brüsszelben elintézik, hogy ne érkezzen meg a pénz ezekre a felújításokra, majd politikai kampányt csinálnak az elmaradó felújításokból. Ami a legszomorúbb, hogy ezzel nem a kormánnyal, hanem a magyar kórházakkal, a magyar orvosokkal, szakdolgozókkal és mentőkkel szúrtak ki, akiknek a munkakörülményeit javították volna ezekből a forrásokból.

Miközben Magyarország mintegy 11 milliárd euró uniós forrástól van részben elzárva – döntően politikai alapon –, a kormány még így is 2024-ben több mint 360 milliárd forintot fordít egészségügyi infrastruktúra-fejlesztésre. Ez kórházépítéseket, orvosi eszközbeszerzéseket, informatikai modernizációt és bérrendezéseket jelent az ágazatban. Képzeljük el, mekkora léptékű elrelépés lenne lehetséges, ha Brüsszel végre nem politikai játszmákat játszana, hanem partnerként kezelné Magyarországot.

Nem véletlen, hogy az uniós intézmények a 2026-os parlamenti választások közeledtével egyre gyakrabban tematizálnak olyan kérdéseket, amelyek alkalmasak arra, hogy aláássák a magyar kormány hitelességét.

Brüsszel célja világos: politikai nyomásgyakorlással, forrásmegvonással és nyilvános megszégyenítéssel kívánják elérni, hogy a 2026-os parlamenti választások után egy számukra kiszámíthatóbb, Ukrajnát korlátlanul támogató, az uniós központi akaratot kritika nélkül végrehajtó kormány alakuljon Magyarországon. Egy olyan kormány, amelyik támogatja Ukrajna EU-csatlakozását, a háborút, a genderpropagandát és a migrációt.

Ehhez pedig tökéletes partner számukra a Tisza Párt, amely vállaltan Brüsszel-barát, és amelynek képviselője most már nyíltan kimondja: ha rossz Magyarországnak, az jó nekik. Ez nemcsak morálisan elfogadhatatlan, de politikailag is rendkívül veszélyes. Az, aki a saját hazája romlásában látja a politikai felemelkedés esélyét, nem képviseli az embereket – csupán kihasználja őket. Csupán arra kellene nekik a választók, hogy megszerezzék a hatalmat, nem pedig arra, hogy szolgálják őket.

A történelem tanulságai világosak: a magyar baloldal mindig is hajlamos volt külföldi támogatást keresni a belpolitikai céljaihoz. Az 1950-es évek Moszkva-követő pártvezetéseitől a 2004-es EU-csatlakozás környékén kialakult „Brüsszel a mi főnökünk” hozzáállásig ez a gondolkodás mindig visszaköszönt – most épp modern, technokrata csomagolásban. A cél ugyanaz: hatalomhoz jutni, akár az ország rovására is.

Ezzel szemben a jobboldal mindig azt képviselte, hogy az ország érdekét nem lehet feláldozni pillanatnyi politikai elnyért. A magyar emberek nem Brüsszelnek tartoznak elszámolással, hanem egymásnak. Nem kérnek olyan politikusokból, akik képesek örülni annak, ha a magyar gazdaság lassul, ha a beruházások csökkennek, vagy ha a tanárok, orvosok nem jutnak hozzá a nekik járó fejlesztésekhez – csak mert az rossz fényt vet a kormányra. Fontos lenne, hogy a választók tudatosítsák: a Tisza Párt politikai érdekei nem azonosak az ország érdekeivel.

A következő választás nem csupán pártok, hanem két világkép között dönt: az egyik szerint Magyarország önálló,

szuverén nemzetként építi a jövőjét, a másik szerint alárendelődik a brüsszeli központi akaratnak, akár saját kárára is.

Kollár Kinga kijelentése tehát nem csupán egy botlás – hanem világos irányt?, amely megmutatja, merre tartanak. A magyar választók bölcsességében bízunk, hogy felismerik a különbséget felelős nemzetépítés és hatalmi játszmák között, a jobboldal politikai feladata erre felhívni a figyelmet minden lehetséges fórumon.

Aki azt hiszi, hogy Magyar Péter és a Tisza Párt politikai megjelenése a véletlen műve, az aligha figyelte meg, mi történt nemrég Lengyelországban. Ott ugyanis Brüsszel már lefuttatott egy nagyon hasonló forgatókönyvet – a végeredmény pedig egy olyan kormány lett, amely immár minden szempontból az Európai Unió központi akaratára szerint cselekszik.

Donald Tusk visszatérése a lengyel politikába nem volt más, mint egy jól megszervezett nemzetközi projekt. Egy brüsszeli bizalmi ember, aki éveken át az Európai Tanács elnökeként szolgált, majd újra felbukkant a lengyel politikai színtéren – éppen akkor, amikor a nemzeti-konzervatív Jog és Igazságosság párt (PiS) kezdett túl kényelmetlenné válni az uniós döntéshozók számára. A lengyel választások előtt Brüsszel – hasonlóan a magyar helyzethez – politikai és pénzügyi nyomásgyakorlással próbálta ellehetetleníteni a jobboldali PiS-kormányt. Az ország több mint 35 milliárd euró helyreállítási alaphoz való hozzáférést blokkolták, szintén „jogállamisági problémákra” hivatkozva. Ez a pénz részben egészségügyi fejlesztésekre, infrastrukturális beruházásokra és klímapolitikai programokra ment volna – mégsem érkezett meg, mert a lengyel kormány nem volt hajlandó végrehajtani a Brüsszel által követelt igazságügyi reformokat, amelyek csorbították volna az ország szuverenitását.

A helyzet ismerős: amikor a nemzeti kormány nem teljesíti feltétel nélkül Brüsszel utasításait, akkor jönnek a forrásvisszatartások, a nyilvános megszegés, majd végül a belpolitikai beavatkozás. Donald Tusk ebben a helyzetben jelent meg újra a színen, és hozta magával azokat az „európai értékeket”, amelyeket Brüsszel szerint minden tagállamnak követnie kell. Az eredmény? A választások után szinte azonnal felszabadították az addig blokkolt uniós forrásokat.

Ez egyértelmű bizonyíték annak, hogy a források politikai fegyverként működnek az EU kezében.

Nem a jogállamiságról szól a vita, hanem arról, hogy ki hajlandó végrehajtani a központi akarral egyez? politikát. Aki igen – mint Donald Tusk –, azt megjutalmazták. Aki nem – mint Orbán Viktor vagy korábban a PiS –, azt megbüntetik.

Donald Tusk és Magyar Péter között meglep? hasonlóságok vannak. Mindketten Brüsszel kedvencei, mindketten hirtelen t?ntek fel újra a politikai palettán, és mindketten a nemzeti szuverenitás helyett az uniós integráció mélyítését tartják els?dleges célnak. Tusk be is bizonyította: Brüsszel embereként kormányra kerülve els? dolga volt alárendelni Lengyelországot a brüsszeli elvárásoknak.

A kérdés az: valóban ezt akarjuk mi is Magyarországon? Hogy egy kívülr?l felfuttatott politikai szerepl?, aki a nemzetközi média és a brüsszeli elit kedvence, átvegye az irányítást, és kiszolgálja azokat, akik a saját hazánk kárára követelnek engedelmisséget?

Lengyelország int? példa.

Nemzetközi pénzügyi nyomásgyakorlással és médiabefolyással le lehet cserélni egy szuverenista kormányt – de az árát végül mindig az állampolgárok fizetik meg. Ez lesz 2026 tétje!

Deák Dániel - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló